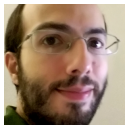
Beneir

Per JoanM el ds., 07/09/2019 - 21:00

La taula parada, i ens anem aplegant, rient o comentant les notícies del diari. Es fa un silenci entre tots. Coneixem el moment, sabem què succeeix: beneïm la taula. Amb fórmules més arcaiques, o expressant el que brolla del cor, o fins i tot llegida d'alguna targeta ficada a l'últim racó del calaix, algú la pronuncia en veu alta, mentre la resta entra dins d'aquell indret seu més íntim per a connectar amb Déu. Ens senyem, i l'àpat comença amb alegria, preguntant els uns pels altres.

Què hem fet? Beneir és una de les essències de la vida. Bene-dire és dir el bé, pronunciar-lo en veu alta, amb agraïment a Déu. No es tracta d'una fórmula màgica que evoca un poder especial damunt dels aliments, com si fossin impurs abans, i acabessin per ser finalment comestibles. La benedicció uneix les persones que es reuneixen, perquè des de la intimitat d'aquell silenci expressen amb una sola veu el que hi ha en el cor: hem rebut tant en aquesta vida, i ho hem rebut sense merèixer-ho!! Gràcies, Déu nostre. Aquest agraïment públic i confident crea un clima de complicitat entre els comensals: reconeixem que compartim la mateixa manca de poder, que és Déu qui s'ha avançat a estimar-nos primer, que tots nosaltres, els qui ens apleguem, som fills i filles dependents i fràgils, però amb ganes de construir un món de benedicció amb aquestes noves energies que prenem i mengem. Beneir, en el fons, és saber-me pobre i sentir-me per això lliure, a les mans del Pare que ens proveeix i ens envia a proveir als qui necessiten i no tenen el pa que compartim.